

Sălbaticul și călătorul

Gheorghe Asachi

În adâncul unei stânce,
În deșartele pustii,
Un sălbatic ș-ai săi fii
Au pus mursa lor să mănce;
Cu femeia-n jur ședeau
Peste-o piatră,
Lângă vatră,
Și copiii lor sorbeau.
N-avea șervet, nici cuțit,
Dar bun foarte apetit.

De fortună ca să scape,
Un nemernic călători,
Răzbătut de a ploii ape,
Au intrat în groapa lor.
Sălbaticu-n sărăcie,
Fiind plin de omenie,
Deși nu l-au așteptat,
La ospăț l-au îndemnat.

Oaspele, înflămânzit,
Să aștepte n-au voit
De două ori ca să-l invite,
Dar dintâi din a sa gură
Peste degete-amorțite
Boare suflă de căldură;
Apoi în aceea zamă,
Fiind caldă, suflă iară.
Sălbaticul mult se miră,
Zice: Asta cum să cheamă?

Una zama-mi răcorește,
Alta mâna-mi încâlzește.
Di-i așa, oaspelui zice,
Poți să mergi de-acum de-aice!
Zău! drept mă va feri
Cu un om a locui
Carele din a sa gură
Când frig suflă, când căldură.